

ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA NA WIELKI POST 2021

**„Oto idziemy do Jerozolimy...” (Mt 20, 18)
Wielki Post: czas na odnowę wiary, nadziei i miłości**

Drodzy bracia i siostry,
zapowiadając uczniom swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie, aby wypełnić wolę Ojca, Jezus ukazuje im głęboki sens swojej misji i wzywa ich do zjednoczenia się z nią dla zbawienia świata.

Podążając wielkopostną drogą, która prowadzi nas do uroczystości wielkanocnych, pamiętajmy o Tym, który „uniżył samego siebie, czyniąc się posłusznym aż do śmierci i to śmierci krzyżowej” (Flp 2, 8). W tym czasie nawrócenia odnowmy *naszą wiarę*, zaczerpnijmy „żywej wody nadziei” i przyjmijmy z otwartym sercem *miłość Boga*, która przemienia nas w braci i siostry w Chrystusie.

W Noc Paschalną odnowimy przyrzeczenia naszego Chrztu, aby odrodzić się jako nowi mężczyźni i nowe kobiety, dzięki działaniu Ducha Świętego. Jednak sama wielkopostna wędrówka, podobnie jak cała chrześcijańska droga, jest już w całości oświetlona światłem Zmartwychwstania, które ożywia uczucia, postawy i wybory tych, którzy chcą naśladować Chrystusa.

Post, modlitwa i jałmużna, przedstawione przez Jezusa w Jego kazaniu (por. Mt 6, 1-18), są warunkami i znakami naszego nawrócenia. Droga ubóstwa i wyrzeczenia (*post*), spojrzenie i gesty miłości wobec zranionego człowieka (*jałmużna*) oraz synowski dialog z Ojcem (*modlitwa*) pozwalają nam wcielić w życie szczerą wiarę, żywą nadzieję i czynną miłość.

1. Wiara wzywa nas do przyjęcia Prawdy i do stania się jej świadkami przed Bogiem i przed wszystkimi naszymi braćmi i siostrami.

W tym czasie Wielkiego Postu *przyjęcie i przeżywanie Prawdy objawionej w Chrystusie* oznacza przede wszystkim zgodę na dotknięcie słowem Bożym, które Kościół przekazuje nam z pokolenia na pokolenie. Prawda ta nie jest konstrukcją intelektualną, zarezerwowaną dla nielicznej grupy wybranych, wyższych lub wyróżniających się umysłów, ale jest przesłaniem, które otrzymujemy i możemy zrozumieć dzięki mądrości serca otwartego na wielkość Boga, który nas kocha, zanim sami staniemy się tego świadomi. Tą Prawdą jest sam Chrystus, który przyjmując całkowicie nasze człowieczeństwo uczynił siebie Drogą – wymagającą, ale otwartą dla wszystkich – prowadzącą do pełni życia.

Post przeżywany jako doświadczenie wyrzeczenia prowadzi tych, którzy go praktykują w prostocie serca, do ponownego odkrycia daru Bożego i do zrozumienia prawdy o nas, jako stworzonych na Jego obraz i podobieństwo, i znajdujących w Nim spełnienie. Zgadzając się na ubóstwo i doświadczając go, ten kto pości, czyni siebie ubogim z ubogimi i „gromadzi” skarb otrzymanej i dzielonej z innymi miłości. Tak rozumiany i praktykowany post pomaga kochać Boga i bliźniego, ponieważ – jak uczy św. Tomasz z Akwinu – miłość jest poruszeniem, które skupia uwagę na drugim, uważając go „za jedno z samym sobą” (por. Enc. *Fratelli tutti*, 93).

Wielki Post to czas wiary, to znaczy: przyjęcia Boga w naszym życiu i umożliwienia Mu „zamieszkiwania” z nami (por. *J 14, 23*). Post oznacza uwolnienie naszej egzystencji od wszystkiego, co ją przytłacza, także od przesytu informacji – prawdziwych czy fałszywych – i od dóbr konsumpcyjnych, aby otworzyć drzwi naszego serca dla Tego, który przychodzi do nas ogołcony ze wszystkiego, ale „pełen łaski i prawdy” (*J 1, 14*): Syna Bożego, Zbawiciela.

2. Nadzieja jako „żywa woda”, która pozwala nam kontynuować naszą podróż.

Samarytanka, którą Jezus prosi, aby dała Mu się napić przy studni, nie pojmuje, kiedy mówi On, iż może ofiarować jej „żywą wodę” (*J 4, 10*). Na początku myśli ona naturalnie o zwykłej wodzie, Jezus natomiast ma na myśli Ducha Świętego, którego da w obfitości w Tajemnicy Paschalnej i który obdarowuje nas niezawodną nadzieją. Już w zapowiedzi swojej męki i śmierci Jezus zwiastuje nadzieję, gdy mówi: „*a trzeciego dnia zmartwychwstanie*” (*Mt 20, 19*). Jezus mówi nam o przyszłości otwartej na oścież przez miłosierdzie Ojca. Mieć nadzieję z Nim i dzięki Niemu, to wierzyć, że historia nie kończy się na naszych błędach, na naszej przemocy i niesprawiedliwości oraz na grzechu, który Miłość przybija do krzyża. Oznacza to czerpanie ojcowskiego przebaczenia z Jego otwartego serca.

W obecnym kontekście niepokoju, w którym żyjemy i w którym wszystko wydaje się krusze i niepewne, mówienie o nadziei może wydawać się prowokacją. Czas Wielkiego Postu jest jednak po to, aby z nadzieją zwrócić nasze spojrzenie ku cierpliwości Boga, który nadal troszczy się o swoje stworzenie, podczas gdy my często traktowaliśmy je źle (por. Enc. *Laudato si'*, 32-33.43-44). Jest to nadzieja na pojednanie, do którego św. Paweł gorąco nas wzywa: „*pojednajcie się z Bogiem*” (*2 Kor 5, 20*). Otrzymując przebaczenie w Sakramencie, który znajduje się w samym centrum naszego procesu nawrócenia, stajemy się z kolei krzewicielami przebaczenia: otrzymawszy je sami, możemy je ofiarować innym poprzez zdolność do prowadzenia troskliwego dialogu i przyjmowania postawy, która daje pociechę poranionym. Boże przebaczenie, także poprzez nasze słowa i gesty, pozwala nam przeżywać Wielkanoc braterstwa.

W Wielkim Poście bądźmy bardziej czujni, aby używać „słów otuchy, które koją, umacniają, dają pociechę, które pobudzają, a nie słów, które poniżają, zasmucają, drażnią, gardzą” (Enc. *Fratelli tutti*, 223). Czasami, by dać nadzieję, wystarczy być „człowiekiem uprzejmym, który odkłada na bok swoje lęki i pośpiech, aby zwrócić na kogoś uwagę, aby podarować uśmiech, aby powiedzieć słowo, które by dodało otuchy, aby umożliwić przestrzeń słuchania pośród wielkiej obojętności” (*tamże*, 224).

W skupieniu i cichej modlitwie, nadzieja jest nam dana jako natchnienie i wewnętrzne światło, które oświeca

wyzwania i wybory związane z naszym powołaniem: dlatego istotne jest, aby zebrać się w sobie do modlitwy (por. *Mt 6, 6*) i spotkać w ukryciu Ojca czułości.

Przeżywać Wielki Post z nadzieją oznacza mieć świadomość, że w Jezusie Chrystusie jesteśmy świadkami nowego czasu, w którym Bóg „czyni wszystko nowym” (por. *Ap 21, 1-6*). Oznacza, że mamy udział w nadziei Chrystusa, który oddaje swoje życie na krzyżu i którego Bóg wskrzesza trzeciego dnia, „zawsze gotowi do obrony wobec każdego, kto domaga się od [nas] uzasadnienia tej nadziei, która w [nas] jest” (*1 P 3, 15*).

3. Miłość, przeżywana jako naśladowanie Chrystusa, z uwagą i współczuciem dla każdego, jest najwyższym wyrazem naszej wiary i nadziei.

Miłość cieszy się, widząc kiedy inny wzrasta. Oto, dlaczego cierpi, gdy bliźni jest w udrcie: samotny, chory, bezdomny, pogardzany, w potrzebie... Miłość jest porywem serca, który sprawia, że przekraczamy samych siebie i który stwarza więź wzajemnego dzielenia się i komunii.

„Zacznając od «miłości społecznej», można podążać w kierunku cywilizacji miłości, do której wszyscy możemy czuć się powołani. Miłość, z jej uniwersalnym dynamizmem, może budować nowy świat, ponieważ nie jest uczuciem jałowym, ale najlepszym sposobem na osiągnięcie skutecznych dróg rozwoju dla wszystkich” (Enc. *Fratelli tutti*, 183).

Miłość jest darem, który nadaje sens naszemu życiu i dzięki któremu ludzi pozbawionych środków do życia uważamy za członków naszej rodziny, przyjaciół i braci. Niewiele, jeśli jest dzielone z miłością, nigdy się nie kończy, ale staje się rezerwą życia i szczęścia. Tak było z mąką i oliwą wdowy w Sarepcie, która ofiarowuje podstępny prorokowi Eliaszkowi (por. *1 Krl 17, 7-16*); oraz z bochenkami, które Jezus błogosławi, łamie i daje uczniom, aby rozdawali tłumom (por. *Mk 6, 30-44*). Tak dzieje się z naszą jałmużną, małą czy dużą, ofiarowaną z radością i prostotą.

Przeżywanie Wielkiego Postu miłości oznacza opiekę nad tymi, którzy cierpią, są opuszczeni lub udrczeni z powodu pandemii Covid-19. W kontekście wielkiej niepewności jutra, pamiętając o słowie skierowanym przez Boga do swego Sługi: „*Nie lękaj się, bo cię wykupiłem*” (*Iz 43, 1*), ofiarujmy wraz z naszym gestem miłości słowo ufności, i sprawmy, by bliźni poczuł się kochany przez Boga jak dziecko.

„Tylko spojrzenie, którego perspektywa została przekształcona miłością, prowadzi do pojęcia godności drugiego człowieka; ubodzy są uznani i docenieni w ich niezmiernej godności, poszanowani w swoim własnym stylu i kulturze, a zatem prawdziwie włączeni w społeczeństwo” (Enc. *Fratelli tutti*, 187).

Droży bracia i siostry, każdy etap życia jest czasem wiary, nadziei i miłości. To wezwanie do przeżywania

Wielkiego Postu jako drogi nawrócenia, modlitwy i dzielenia się naszymi dobrami, niech nam pomoże powrócić naszą osobistą i wspólnotową pamięcią do tej wiary, która pochodzi od żywego Chrystusa, do nadziei ożywionej tchnieniem Ducha Świętego i do miłości, której niewyczerpanym źródłem jest miłosierne serce Ojca. Niech Maryja, Matka Zbawiciela, trwająca wiernie u stóp krzyża i w sercu Kościoła, wspiera nas swoją troskliwą obecnością, a błogosławieństwo Zmartwychwstałego niech towarzyszy nam w naszej wędrówce ku światłu Wielkiej Nocy.

Rzym, u Świętego Jana na Lateranie, 11 listopada 2020 r.,
we wspomnienie św. Marcina z Tours

Franciszek

Źródło: <http://www.vatican.va/>

ŚRODA POPIELCOWA

Środa Popielcowa nazywana jest również Popielcem lub Wstępną Środą. To dzień, kiedy w Kościele katolickim rozpoczyna się 40-dniowy okres Wielkiego Postu. Symboliczne posypanie głowy popiołem i powstrzymanie się od niektórych potraw rozpoczynają okres pokuty, przygotowujący do Świąt Wielkiej Nocy.

Posypywania głów popiołem na znak pokuty, to obrzęd znany w wielu tradycjach. Wzmianki o nim znajdziemy już w Starym Testamencie - wspominają o nim Księgi Jonasza i Joela.

Popiół w tradycji żydowsko-chrześcijańskiej ma przypominać o przemijaniu i ułomności ludzkiego życia, oznacza też żałobę i ból. Ale nie tylko. Popiół jest także znakiem

wiernych, a męką i śmiercią Chrystusa. Kapłan wypowiada przy tym słowa: „Prochem jesteś i w proch się obrócisz” lub „Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię”. Tradycyjny obrzęd ma za zadanie przypomnieć, że życie ziemskie mija, a silna wiara, ćwiczenia duchowe, dobrowolne wyrzeczenia i bezinteresowne dawanie pomagają osiągnąć życie wieczne.

W Kościele katolickim dni lub okresy pokuty stanowią specjalny czas przygotowania do najważniejszych świąt. W tym czasie wierni odbywają swoistą podróż duchową, dzięki pokucie i uczestnictwie w liturgii. Dobrowolne wyrzeczenia i post mają za zadanie wzmocnić ich wiarę i pokorę.

Święto Środy Popielcowej rządzi się swoimi prawami. Nie jest przymusem nakazującym włożenie na siebie worka pokutnego i strachliwego oczekiwania na przyjście Chrystusa. Stanowi zapalną iskrę naszych serc, stawiającą pytanie: „Kim tak naprawdę jestem?”. Biegającym tylko za ideami i wartościami dzisiejszego świata człowiekiem, czy Bożym Dzieckiem ofiarującym to, co nie kosztuje zbyt wiele – miłość w formie pokuty? Warto w tym dniu

oczyszczenia i zmartwychwstania. Przecież Bóg stworzył człowieka z prochu ziemi i odrodził go w Chrystusie do nowego życia.

W Środę Popielcową wierni podczas liturgii pochylają głowę w pokorze, a kapłan symbolicznie posypuje ją popiołem, pochodzącym z palm poświęconych w Niedzielę Palmową poprzedniego roku. Podkreślaj w ten sposób związek pomiędzy pokutą

poświęcić chwilę na osobistą refleksję i świadomość, że zaledwie kilkadziesiąt dni dzieli nas od ponownego, żywego spotkania ze zmartwychwstałym Chrystusem. Warto więc, godnie przeżywszy okres Wielkiego Postu, z czystym sercem stanąć przed Zbawicielem, aby Ten,

mimo naszej marności, ponownie przyjął nas do swojego serca.

Aneta Mikołajczyk

CO JEST TAKIEGO SZCZEGÓLNEGO W GORZKICH ŻALACH?

Po pierwsze – prostota formy. Prosta forma mająca postać hymnu, która wyliczała następujące po sobie wydarzenia z Męki Pańskiej. Nawet nie pamiętając opisów z Ewangelii – potrafimy się odnaleźć w chronologii tych dramatycznych wydarzeń.

Litaniiny lament duszy bolejącej nad cierpieniami Jezusa, na który uczestniczący odpowiadają wspólnym wezwaniem i wyznaniem miłości do Jezusa: JEZU MÓJ KOCHANY.

Ujmująca jest także Rozmowa duszy z Matką Bolesną. Szczególny dialog człowieka, poruszonego cierpieniem Pana i współcierpienia z Maryją. W wielu wspólnotach dialog ten śpiewany jest z podziałem na głosy żeńskie i męskie. Kobiety wyśpiewują żalność Maryi, niejednokrotnie włączając w ten śpiew swoje własne cierpienia, mężczyźni zaś, usłyszawszy o powodach boleści Maryi, włączają się w jej przeżywanie Męki.

Nabożeństwo Gorzkich żali jest nabożeństwem szczególnym, bogatym w treść teologiczną i niosącym w sobie ogromny ładunek ekspresji. Wszystko po to, aby jego uczestnik mógł duchowo zjednoczyć się z cierpiącym Panem. To śpiewane rozważanie o Męce Pańskiej jest jednocześnie modlitwą i prośbą o nawrócenie osobiste i całego świata do Miłości,

która nie jest przez ludzi kochana.

W parafii Matki Boskiej Dobrej Rady nabożeństwo Gorzkich Żali odbywa się w każdą niedzielę Wielkiego Postu o godz. 17.15. Przyjdź, duszpasterze zapraszają i czekają na Ciebie.

Zespół Redakcyjny

MIGAWKI Z DROGI KRZYŻOWEJ W NASZEJ PARAFII

DROGA KRZYŻOWA W NASZEJ PARAFII

Duszpasterze parafii Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu zapraszają wszystkich wiernych w każdy **piątek Wielkiego Postu** na Nabożeństwo Drogi Krzyżowej:

- dla dzieci godz. 16.15
- dla dorosłych godz. 18.00
- dla młodzieży godz. 19.00

90 ROCZNICA PIERWSZEGO OBJAWIENIA JEZUSA MIŁOSIERNEGO S. FAUSTYNY

22 lutego przypada 90 rocznica objawienia Jezusa Miłosiernego św. siostrze Faustynie Kowalskiej.

Objawienia i misja głoszenia Miłosierdzia Bożego.

W Płocku Siostra Faustyna doznała pierwszego objawienia obrazu Jezusa. O wydarzeniu tym można przeczytać na tablicy jednej z płockich kamienic na Rynku, na której miejscu stał kiedyś klasztor: „W tym domu, 22 lutego 1931 roku, św. Siostra Faustyna miała pierwsze objawienie obrazu Jezusa Miłosiernego”.

Kaplica z obrazem Jezusa Ufam Tobie w Muzeum na ulicy Krośnieńskiej 9 w Łodzi.

Właśnie wtedy nastąpiło jedno z najważniejszych wydarzeń w życiu duchowym Siostry Faustyny. Podczas wizji usłyszała nakaz namalowania wizerunku Jezusa, będącego odtworzeniem postaci, w jakiej jej się ukazał: z ręką podniesioną do błogosławieństwa oraz z dwoma promieniami, czerwonym i jasnym, wychodzącym z „uchylenia szaty na piersiach” (z Dzienniczka). Na obrazie miała widnieć inskrypcja: „Jezu, ufam Tobie”. Także w Płocku Święta Faustyna dowiedziała się o woli Jezusa, który wyraził życzenie, aby pierwszą niedzielę po Wielkanocy ustanowić świętem Bożego Miłosierdzia.

Właśnie wtedy zaczęła się misja Siostry Faustyny, której głównym celem było informowanie ludzi o bożym miłosierdziu. Jezus obiecał Siostrze Faustynie, że każdy, kto będzie czcił jego obraz, namalowany według jego poleceń, będzie zbawiony. Niezbędnym warunkiem zbawienia jest jednak, obok zaufania Jezusowi, czynienie miłosierdzia bliźnim. Jak piszą biografowie Siostry Faustyny, Jezus prosił ją o ustanowienie święta Bożego Miłosierdzia w

czternastu objawieniach. Syn Boży ukazał się Faustynie tak jak ukazał się apostołom w Wieczerniku, do których przyszedł, mimo zamkniętych drzwi. Chrystus pozdrowił apostołów słowami: „Pokój Wam!”. Właśnie w tym momencie Chrystus ukazany jest na obrazie widzianym w objawieniu przez Świętą Faustynę. Jak pisze Ewa K. Czackowska, obraz „przedstawia miłosierną miłość Boga do człowieka, która najpełniej została wyrażona w życiu, męce, śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa”.

Podczas objawień Jezus przekazywał Siostrze Faustynie obietnice związane między innymi z zasadami obchodzenia święta Miłosierdzia Bożego. Siostra Faustyna przykładała ogromną wagę do codziennej modlitwy i do modlitwy za bliźnich. Komunia Święta była dla niej najważniejszym momentem każdego dnia, miała ona wielką cześć do Najświętszego Sakramentu, dlatego do swego imienia zakonnego – Maria Faustyna – dodała predykat „od Najświętszego Sakramentu”. Po przyjęciu Komunii Świętej doznawała wizji, jej dusza doświadczała mistycznego zjednoczenia z Bogiem przez co Siostrze Faustynie została objawiona prawda o największej łasce bożego miłosierdzia, które spłynęło na ludzi dzięki Wcieleniu i Odkupieniu Syna Bożego.

Św. Faustyna Kowalska, patronka Łodzi

13 lipca 2005 r. łódzcy radni przyjęli większością głosów uchwałę o ustanowieniu św. Faustyny Kowalskiej patronką Łodzi. Św. Faustyna, apostołka Bożego Miłosierdzia, to jedna z najbardziej znaczących na świecie postaci Kościoła katolickiego. Jej droga do świętości rozpoczęła się właśnie w Łodzi. Jako kilkunastoletnia dziewczyna opuściła rodzinny dom, by na służbie u zamożnych rodzin m.in. w Aleksandrowie Łódzkim, i Łodzi zarobić na własne utrzymanie i pomoc rodzicom. Modliła się często w łódzkiej katedrze i właśnie w Łodzi dostąpiła pierwszych objawień. Płaskorzeźba z wizerunkiem św. Faustyny - Patronki Miasta - znajduje się w Urzędzie Miasta Łodzi w Małej Sali Narad Rady Miejskiej przy ul. Piotrkowskiej 104.

TYDZIEŃ MODLITW O TRZEŹWOŚĆ NARODU – „TRZEŹWOŚCIĄ POKONYWAĆ KRYZYSY”

W tym roku Kościół w Polsce obchodził 54. Tydzień modlitw o trzeźwość narodu. Obchody zainicjowano w 1968 roku. Odbywają się one w ostatnią niedzielę przed Popielcem. Szczególnie angażuje się w nie Zespół ds. Apostolstwa Trzeźwości przy Konferencji Episkopatu Polski oraz Ośrodek Apostolstwa Trzeźwości, który został założony w 1968 roku przez kapucynów. Tydzień modlitw o trzeźwość narodu jest nawiązaniem do chrześcijańskiej tradycji wynagradzania za grzechy pijaństwa, popełniane w czasie zabaw karnawałowych. Ostatnie dni karnawału mają być zachętą do umiarkowanego spożywania alkoholu, a początek Wielkiego postu jest okazją do podjęcia postanowienia abstynencji. W wielu diecezjach odbywają się w tym czasie rekolekcje i misje trzeźwościowe. Od 1981 roku corocznie organizowane są pielgrzymki na Jasną Górę w celu przeproszenia za grzech pijaństwa, wypraszania u Matki Bożej łaski trzeźwości i moralnej odnowy narodu.

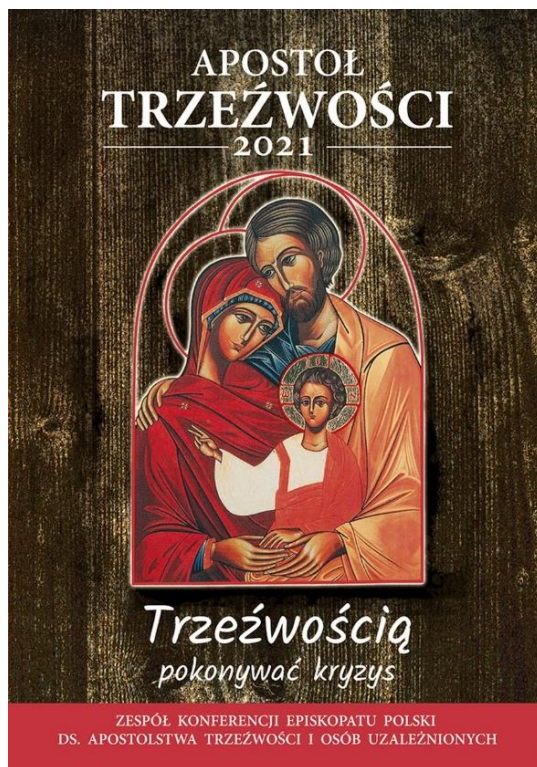
W Ślubowaniach Jasno-górskich z 26 sierpnia 1956 roku zostało umieszczone przyrzeczenie walki z nałogiem alkoholizmu, który, niestety, boleśnie dotyka naszą Ojczyznę. Niepokoją liczby: obecnie w Polsce jest ok. miliona osób uzależnionych, ponad 3 mln. piją-

cych ryzykownie i szkodliwie, ponad 1,5 mln. dzieci, żyjących w rodzinach problemem alkoholowym. W związku z tym duszpasterze stawiają sobie za cel kształtowanie odpowiedniej postawy wobec osób nadużywających alkoholu, wychowywanie do trzeźwości, promowanie nowych obyczajów, zachęcanie do abstynencji i modlitwy w intencji uzależnionych oraz ich rodzin i osób ich wspomagających.

Szczególnie ważne jest uwrażliwienie na odpowiedzialne zachowanie kierowców. Całkowita rezygnacja z alkoholu jest warunkiem bezpieczeństwa podczas jazdy.

W Polsce istnieją ruchy, grupy i wspólnoty, wychowujące do dojrzałej wiary przez zatroskanie o trzeźwość. Należy do nich m. in. Krucjata Wyzwolenia Człowieka i Dziecięca Krucjata Niepokalanej. Tegoroczny Tydzień modlitw o trzeźwość narodu będzie obchodzony pod hasłem: „Trzeźwością pokonywać kryzysy”. Trudno o bardziej wymowne hasło w czasach tak wielu kryzysów: osobistych, rodzinnych, społecznych, zdrowotnych, ekonomicznych. W modlitwie o trzeźwość warto prosić o wstawienie św. Jan Chrzciciela, św. Maksymiliana Maria Kolbe, bł. Honorata Koźmińskiego i sługę Bo-

żego Mateusza Talbota, pierwszego trzeźwego alkoholika.

Elżbieta Hildt

NARODOWY DZIEŃ PAMIĘCI ŻOŁNIERZY WYKLĘTYCH

1 marca 1951 wykonano wyrok w więzieniu warszawskim na Mokotowie. Siedmiu członków IV Zarządu Głównego Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość” pozbawiono życia: Łukasza Cieplińskiego, Adama Lazarowicza, Mieczysława Kawalca, Józefa Rzepkę, Franciszka Błazeja, Józefa Batorego i Karola Chmiela.

Narodowy Dzień Pamięci Żołnierzy Wyklętych został ustanowiony przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej 2011 roku z inicjatywy śp. prezydenta Lecha Kaczyńskiego.

Żołnierze Wyklęci byli żołnierzami polskiego powojennego podziemia niepodległościowego

i antykomunistycznego, którzy stawiali opór sowietyzacji Polski i podporządkowaniu jej ZSRR. Walcząc z siłami nowego agresora, musieli zmierzyć się z ogromną, wymierzoną w nich propagandą Polski Ludowej, która nazywała ich „bandami reakcyjnego podziemia”. Z kolei osoby działające w antykomunistycznych organizacjach i oddziałach zbrojnych, które znalazły się w kartotekach aparatu bezpieczeństwa, określono mianem „wrogów ludu”, „bandytami”. Mobilizacja i walka Żołnierzy Wyklętych była pierwszym odruchem samoobrony społeczeństwa polskiego przeciwko sowieckiej agresji

i narzuconym siłą władzom komunistycznym, ale też przykładem najliczniejszej antykomunistycznej konspiracji zbrojnej w skali europejskiej, obejmującej teren całej Polski, w tym także utracone na rzecz Związku Sowieckiego Kresy Wschodnie II RP.

Uczestników ruchu partyzanckiego określa się też jako „żołnierzy drugiej konspiracji” lub „Żołnierzy Niezłomnych”.

Sformułowanie „Żołnierze Wyklęci” powstało w 1993 roku – po raz pierwszy użyto go w tytule wystawy „Żołnierze Wyklęci – antykomunistyczne podziemie zbrojne po 1944 r.”.

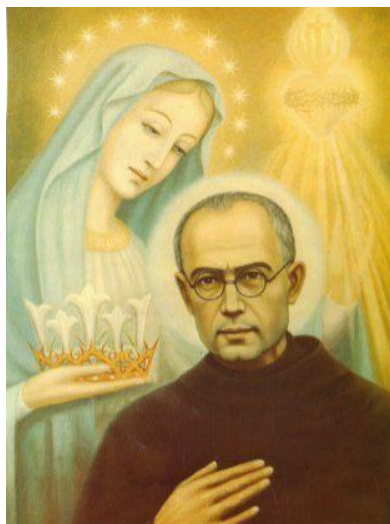
Liczbę członków wszystkich organizacji i grup konspiracyjnych szacuje się na 120-180 tysięcy. Większość akcji oddziałów podziemia antykomunistycznego było wymierzonych w oddziały zbrojne UB, KBW czy MO. Ostatnim członkiem ruchu oporu był Józef Franczak ps. „Lalek”, który zginął w obławie w Majdanie Kozic Górnych pod Piaskami (woj. lubelskie) osiemnaście lat po wojnie – 21 października 1963 roku. Żołnierzy Wyklętych dotknęły ogromne

prześladowania. W walkach podziemia z władzą zginęło około 9 tys. konspiratorów. Kolejnych kilka tysięcy zostało zamordowanych na podstawie wyroków komunistycznych sądów lub zmarło w więzieniach. Wysiętek zbrojny i martyrologia drugiej konspiracji nadal wymagają badań.

Fenomen powojennej konspiracji niepodległościowej polega m.in. na tym, że była ona – aż do powstania Solidarności – najliczniejszą formą zorganizowanego oporu społeczeństwa polskiego wobec narzuconej władzy. Żołnierze Wyklęci dzięki swojej działalności przyczynili się do opóźnienia kolejnych etapów utrwalania systemu komunistycznego, pozostając dla wielu środowisk wzorem postawy obywatelskie.

Ta 10 rocznica jest świadectwem sztafety pokoleń przenosząc wartości w słowach: Bóg, Honor i Ojczyzna, dla których Oni żyją w naszej pamięci. Byśmy i my mogli powiedzieć za Danutą Siedzikówną pseud. „Inka” - zachowaliśmy się jak trzeba.

Bogdan Pietrzak

WSPÓLNOTA RYCERSTWO NIEPOKALANEJ

28 października 2018 roku w naszej parafii pod wezwaniem Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu odbyła się niedziela franciszkańska poprowadzona przez Prezesa Narodowego Rycerstwa Niepokalanej – Ojca Stanisława

stawa Maria Piętkę. Miała ona na celu przybliżenie idei Rycerstwa Niepokalanej. Po tym spotkaniu narodziła się potrzeba serca utworzenia grupy Rycerstwa w naszej parafii. Po rozmowach z proboszczem naszej parafii Andrzejem Blewińskim otrzymaliśmy zgodę na utworzenie takiej grupy i tak też się stało. Nasze spotkania wspólnoty Rycerstwa odbywały się co drugi tydzień w Domu Duszpasterskim,

ale niestety pandemia pokrzyżowała nam plany. W zaistniałej sytuacji zrodził się pomysł na spotkania formacyjne w formie online. Z pomocą brata Krzysztofa Piątka franciszkanina z Łagiewnik pomysł się urzeczywistnił. Łączymy się co drugi tydzień i nasze spotkania mają charakter modlitewno - formacyjny. Dostajemy wcześniej ustalony temat i materiały e-mailem od brata Krzysztofa i po zapoznaniu się z nimi i rozważeniu ich

dzielimy się swoimi przemyśleniami. W najbliższym czasie będziemy gościć na naszym spotkaniu on-line Ojca Paulina Sotowskiego autora audycji autorskich, bibliasty, eksperta w dziedzinie duchowości kolbiańskiej i redaktora Pism Św. Maksymiliana. Celem Rycerstwa jest chwała Boża i nasze zbawienie osiągnąć to można przez oddanie się Niepokalanej i nawracanie siebie i innych każdego dnia. My jako Rycerze Niepo-

kalanej powinniśmy nieustannie pogłębiać znajomość katolickiej wiary po to by nią żyć, wyznawać a nawet bronić gdy przyjdzie taka potrzeba. Być Rycerzem Niepokalanej to żyć dla Niepokalanej. Zdobywać świat dla Chrystusa

przez Niepokalaną. Zapraszamy wszystkich chętnych, którzy chcą przyłączyć się do nas.

Lidia Kralkowska

DZIEŃ KOBIET

Papież Święty Jan Paweł II w piękny sposób mówił o kobietach, podkreślał ich godność, wartość i wielką rolę. Pisał m.in.: „Dziękujemy ci, kobieto-matko, która w swym łonie nosisz istotę ludzką w radości i trudzie jedynego doświadczenia, które sprawia, że stajesz się Bożym uśmiechem dla przychodzącego na świat dziecka, przewodniczką dla jego pierwszych kroków, oparciem w okresie dorastania i punktem odniesienia na dalszej drodze życia”.

Z okazji Dnia Kobiet życzymy wszystkim Polkom najlepsze życzenia. Prosimy przyjmując, Drogie Panie, wyrazy wdzięczności za to, co każda z Was codziennie wnosi do naszego życia. Polki – czego dowodzi i nasza historia i współczesność – są dzielne, mądre, zaradne, troskliwe, energiczne i kreatywne. Życzymy Paniom, aby we wszystkich podejmowanych działaniach rodzinnych, zawodowych, społecznych zawsze znajdowały Panie radość, satysfakcję i poczucie samorealizacji. Bardzo wiele polskich kobiet znakomicie łączy swoje profesjonalne umiejętności, aspiracje i osiągnięcia z jakże piękną i fundamentalną rolą żony, matki, babci. Prosimy przyjmując życzenia, aby odpowiedzią na te starania był zawsze społeczny szacunek i miłość najbliższych. Cieszę się, że coraz więcej kobiet współkształtuje polskie życie publiczne, pracując w samorządzie, zajmując wysokie stanowiska rządowe i pełniąc Jubileusz 100-lecia diecezji łódzkiej

ważne role polityczne. Jesteśmy dumni, że Polska była jednym z pierwszych państw na świecie, w których kobiety uzyskały prawa wyborcze – stało się to prawie sto lat temu, bezpośrednio po odzyskaniu niepodległości. Dzisiaj powinniśmy dokładać starań, aby żadne „szklane sufity” nie były w naszym społeczeństwie i państwie przeszkodą dla pełnego równouprawnienia. Szanowne, Drogie Panie! Składamy wszystkim Paniom życzenia dobrego zdrowia, pomyślności, uśmiechu i pogody ducha. My, mężczyźni, wiemy, ile znaczy Wasza obecność dla szczęścia rodzin, spokoju domów, dla harmonii wspólnego życia. Za to wszystko raz jeszcze wyrażam ogromną wdzięczność i podziękowanie.

Łukasz Zalewski

ŚWIĘTA RODZINA WZOREM DO NAŚLADOWANIA

13 lutego br. odbyła się uroczysta Msza Święta i nabożeństwo w Kościele Św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Zgierzu - jeden z kościołów stacyjnych w roku Jubileuszowym 100-lecia powstania diecezji łódzkiej.

Mszy świętej przewodniczył i homilię wygłosił Ks. Adam Dolata, którego myślą przewodnią była - Święta Rodzina wzorem rodzin. Rodzina odgrywa niezwykłą rolę w życiu człowieka i społeczeństwa, dlatego Kościół pragnie, aby wszystkie rodziny czerpały przykład z Najświętszej Maryi Panny, Jej przeczystego Oblubieńca Józefa oraz Jezusa, którzy tworzą Świętą Rodzinę z Nazaretu. Kapłan przypomniał wiernym słowa Papież Franciszka, który określa Rodzinę z Nazaretu terminem „święta” i umieszcza tę rodzinę w obrębie świętości, która jest da-

rem Boga, ale jednocześnie jest dobrowolną i odpowiedzialną aprobatą dla Jego planu. Rodzina z Nazaretu była całkowicie dyspozycyjna wobec woli Boga.

Rodzina została zdefiniowana przez Sobór Watykański II, jako „Kościół domowy” - miejsce, w którym przekazuje się najważniejsze wartości religijne, w którym małżonkowie powinni być dla swoich dzieci pierwszymi i niezastąpionymi wychowawcami, którzy uczą słowem i przykładem. Rodzina jest miejscem, gdzie rozwija się i kwitnie wzajemna miłość między małżonkami oraz między rodzicami a dziećmi; Rodzina powinna dbać o życie modlitwy, o udział w niedzielnej Mszy Świętej i przystępowanie do Sakramentów Spowiedzi i Komunii św. Powinna również wpajać miłość do Maryi, do odmawiania różańca i być szkołą poświęcania się, cierpliwości i wzajemnego przebaczenia.

W słowach skierowanych do wiernych, Ksiądz Adam Dolata odniósł się także do czasów obecnych, która niesie wiele zagrożeń dla rodziny, tj. braku czasu dla rodziny i niewłaściwe spędzanie czasu wolnego, brak kultywowania tradycji rodzinnych i wspólnej rodzinnej modlitwy, zmiana wartości w rodzinie - nastawienie na konsumpcjonizm, a także samotność w rodzinie oraz brak wzorców do budowania trwałych więzi i przygotowania do małżeństwa. W sytuacji pogorszenia się kryzysu, który obecnie zagraża rodzinie chrześcijańskiej, Kościół nie znajduje lepszego rozwiązania, niż przedstawienie godnego podziwu modelu, jakim jest Rodzina z Nazaretu, która powinna być dla nas wzorem.

W homilii, Ksiądz A. Dolata podkreślił jak ważne jest, aby Rodzina miała świadomość misji rodziny „Rodzinna deklaracja misji to połączone i ujednoczone poglądy wszystkich członków rodziny na temat tego, co jest dla nich najważniejsze – co naprawdę chcą robić, jaką rodziną chcą być i na jakich zasadach ma się opierać ich życie rodzinne”.

Jak istotne jest budowanie domu, do którego chętnie będą wszyscy wracać, w którym każdy czuje się bezpiecznie i gdzie może być w pełni sobą bez lęku przed krytyczną oceną. W którym każdy czuje się kochany i doceniamy oraz wspierany w osiągnięciu tego, co jest dla niego najważniejsze w życiu. W którym dzieci są pełnoprawnymi członkami rodziny i mają taki sam, pełnowartościowy głos.

Wzorcem do naśladowania w rodzinach wskazał na Świętego Józefa. Św. Józef był oddanym i odpowiedzialnym mężem i ojcem, był człowiekiem głębokiej wiary, całkowicie posłusznym Bogu, był oparciem dla Jezusa i Maryi, ofiarnie troszczył się o własną rodzinę zarówno w wymiarze materialnym jak i duchowym. Jego miłość wyrażała się w konkretnych czynach.

Ksiądz A. Dolata, w swoich słowach podkreślił postuszeństwo Maryi wobec Boga. W życiu Maryi możemy dostrzec doskonałe postuszeństwo woli Bożej. Przyjmuje Ona nawet najtrudniejsze doświadczenia w duchu zaufania do Pana. Wskazuje nam drogę pokornego poddania się Bożym wyrokom, także tym trudnym i niezrozumiałym. Współczesnemu człowiekowi, tak często zbuntowanemu przeciwko swojemu własnemu życiu, ukazuje możliwość głębokiej akceptacji własnego istnienia. Uczy nas mówić „tak” Bogu całą swoją egzystencją, której integralną częścią jest zarówno doświadczenie radości, jak i cierpienie, próba, rozczarowanie czy ciemność.

Postuszeństwo Maryi w sposób szczególny wyraża się w chwili zwiastowania. W spotkaniu z aniołem Gabrielem sama określa się jako Służebnica Pańska. Nie jest to posłuszeństwo narzucone, czy czysto zewnętrzne, ale głęboka i wolna zgoda na działanie Pana, wolny i świadomy wybór. Maryja pozwala Bogu dokonać wielkich, zdumiewających dzieł w swoim życiu, otwiera się na piękno Bożego planu. W ten sposób Matka Boża pokazuje nam, że autentyczne posłuszeństwo wobec Boga nie pomniejsza człowieka, nie godzi w jego osobową godność, ale pozwala mu się prawdziwie rozwinąć. Odpowiedź Maryi: „Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa!” (Łk 1), jest powtarzana przez uczniów Chrystusa w modlitwie Anioł Pański. Może stać się także naszym wyborem, naszą decyzją.

Idąc po śladach Jezusa, Maryi i Józefa, nauczymy się modlić, rozważać, odkrywać i rozumieć tajemnicę wewnętrznego bogactwa, które ożywiało ich całe życie. A bogactwem tym jest: nieustanne i pełne zaufania zawierzenie Bogu, natychmiastowe i nadprzyrodzone posłuszeństwo Jego woli oraz wierne przestrzeganie Jego świętego Prawa.

*Marianna Strugińska-Felczyńska,
Agnieszka Paszkowska*

MOŻNA DOKONAĆ ODPISU 1% NA ŚWIETLICĘ ŚRODOWISKOWĄ

Zdecyduj o swoim 1% podatku. Podaruj go dla dzieci i młodzieży ze Świetlicy Środowiskowej przy parafii pw. Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu.

Zapraszamy do przekazanie 1% podatku należnego na rzecz organizacji pożytku publicznego.

Fundacji dla Młodzieży KRS 0000339553 z dopiskiem AK – Łódź POAK Zgierz Świetlica.

Dyżury: Kancelaria Parafialna

od 4 marca 2021 r. w godz. 15.00 – 16.00; 5 marca 2021 r. godz. 11.00 – 15.00

Drogi Księżu Jacku!

Z okazji Imienin życzymy Księdzu błogosławieństwa Bożego, obfitych łask i opieki Maryi.

Niech Duch Święty Księdza prowadzi, umacnia w posłudze kapłańskiej. Życzymy niegasnącej radości z codziennego odkrywania nieskończonej miłości Bożej i dzielenia się nią z innymi, stałego zapału do podejmowania nowych wyzwań.

Niech nigdy nie zabraknie Księdzu marzeń i odwagi ich realizowania, a Pan Bóg otacza Księdza dobrymi, życzliwymi ludźmi.

Dziękujemy za obecność wśród nas, oraz umiejętność słuchania i dzielenia się Dobrą Nowiną.

Szczęść Boże!

Życzą duszpasterze oraz parafianie

MIGAWKI Z MSZY ŚWIĘTEJ IMIENINOWEJ KSIĘDZA JACKA PŁYWACZA

Ks. Proboszcz A. Blewiński i Ks. Jacek Pływacz.

Ks. J. Pływacz, Ks. M. Sasiak, Ks. Proboszcz A. Blewiński.

Parafianie przybyli na Mszę Św. imieninową.

Tort dla Ks. Jacka przygotowany przez parafian.

KĄCIK DOBREGO HUMORU

Na pustyni misjonarz spotyka lwa. Przeżaszony żegna się i mówi:

- Boże spraw, żeby ta istota miała chrześcijańskie uczucia.

Na to lew przyklęka, żegna się i mówi:

- Boże pobłogosław ten dar, który zaraz będę spożywał.

Bóg przyjmuje umarłych. Nagle ktoś wbiega, rozgląda się i szybko wybiega. Sytuacja powtarza się kilka razy.

Zdziwiony Bóg pyta sekretarza:

- Kto to jest?

- To z reanimacji.

1. Kochaj siebie takim jakim jesteś. Jeśli się sobie nie podobasz – zmień się, aby być lepszym człowiekiem.
2. Zaufaj Bogu w każdym położeniu. Największy błąd to utrata nadziei.
3. Pomagaj biednym, chorym, starym i czynź to z radością.
4. Nie zazdrość, nie złość się, nie obrażaj się — to najbardziej szkodliwe emocje dla zdrowia.
5. Nigdy nie rozmyślaj o chorobach i nie poddawaj się duchowo starości. Najlepszym lekarstwem na nie jest miłość.
6. Twoimi wrogami są nadmierne troski, wzdychania, słabości, którym ulegasz.
7. Największym grzechem jest strach i podłość.
8. Uczynź życie zajmującym, nawet w starszym wieku. Uśmiechaj się często.
9. Najlepszym dniem – jest dzień dzisiejszy.
10. Codziennie dziękuj Bogu za piękny dar życia.

Kancelaria Parafialna czynna od poniedziałku do piątku w godz.; 9: 00– 11: 00 oraz 15:00– 16:30; Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej – Curie 3

Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: przy współpracy z członkami i sympatykami Akcji Katolickiej.

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 36 8783 0004 0015 6097 2000 0001

Nr konta Świetlicy Środowiskowej: Bank Spółdzielczy w Zgierzu 34 8783 0004 0015 8932 2000 0001

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii i Świetlicy Środowiskowej składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.

Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: ks. Marek Sasiak, Marianna Strugińska-Felczyńska, Agnieszka Paszkowska, Elżbieta Hildt, Aneta Mikołajczyk, Bogdan Pietrzak,

Składanie gazetki: Agnieszka Paszkowska, Marianna Strugińska-Felczyńska. Zdjęcia: Marianna Strugińska-Felczyńska.

Dystrybutor: Marek Cylke, Zofia Rumak, Zenona Kalbarczyk, Danuta Jadczał.

Drukarnia, Wydawnictwo Muzyczne i Poligraficzne
ul. Wersalska 54, 91-212 Łódź, Poland
www.merakel.pl www.merakel.com.pl